

עפ"ג 25443/12/21 - פאדו גויעד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ כב' השופט יואל
עדן כב' השופט דניאל בן טולילה
המעורר:
פאדו גויעד

ע"י ב"כ סמיר אבו-עבד

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ליאת לוי סיגל, פמ"ד-פלילי

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ר. סולקין) בת.פ. 6344-03-19 מיום 31.10.21.

פסק דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

המערער הורשע בביצוע 2 עבירות של ניסיון להטרדה מינית של קטינה שבוצעו ברשת האינטרנט, ונדון למאסר בפועל של 7 חודשים, לעונשי מאסר מותנים, לתשלום קנס בשיעור 8,000 ₪ ולחילוט המחשב והטלפון הנייד ששימשו אותו לביצוע העבירות.

הערעור שבפנינו מופנה כנגד חומרת העונש.

ההליכים בבית המשפט קמא

במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד המערער; המערער הודה בעובדות שבכתב האישום המתוקן; הצדדים הסכימו, כי יוגש תסקיר על המערער שלאחריו יטענו לעונש, והובהר, כי אין הסכמה עונשית.

כתב האישום הוגש כחלק מפרשייה שנחקרה במהלך החודשים יולי - אוגוסט 2017 במסגרת המאבק בתופעת עבריינות המין ברשת האינטרנט נגד קטינים. במסגרת זו ביצעה משטרת ישראל מבצע לאיתור חשודים אשר יצרו קשר בעל תוכן מיני באינטרנט עם קטינים, ולשם כך הפעילה סוכנת שהציגה עצמה באינטרנט כקטינה בת 13.5 שכינויה "עדן המהממת".

המערער הודה, כי בתאריך 28.06.17, בשעה 17:07, גלש באתר האינטרנט "וואלה צ'אט" (אתר באמצעותו ניתן לנהל צ'אטים בין אנשים שונים), וראה את הכינוי של הסוכנת "עדן המהממת". המערער פנה אל הסוכנת והחל להתכתב עמה, כאשר בשלב מסוים שאל לגילה, והסוכנת השיבה שהיא בת 13.5. במהלך השיחה ביקש המערער מהסוכנת את מספר הטלפון שלה; הציע לה הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני; וכן התייחס התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותה. כך, שאל המערער את הסוכנת האם היא בתולה ואמר לה "בא לי שאתה אבדוק לך", "אם את בתולה או לא", "אני אבדוק מכניס אצבע"; אמר לסוכנת "בא לי לתת לך למצוץ לי ממה", "בא לי עליך בצימר בבאר-שבע", "אני אפנק לך שני חורים"; וכן אמר "מזמן לא עשיתי עם בחורה", "בא לי על מוצצת",

עמוד 1

"נו כפרה יש לך פה מוצצת", "רק פינוק כפרה בלי סקס סקס", "בא לך רק פינוק", "מציצות ירידה", "בלי לחדור עם עזין", ושאל את הסוכנת אם הייתה רוצה להיפגש "בלי סקס עם הזין רק פינוק עם לשון". בנוסף, המערער שלח לסוכנת הודעות ב"ווטסאפ": "מאמי אם את בתולה את חוזרת בתולה", "זה לא בקוח", "נזמין לנו צימר בנווה זאב". לאחר מכן, ולבקשת המערער, הסוכנת שלחה לו את כתובתה ב"סקייפ" והמערער התחיל להתכתב עמה כאשר הוא ישוב ברכבו. בשלב כלשהו, שלח המערער לסוכנת תמונה של איבר מין (הטעויות במקור - ר.י.כ.).

בתאריך 18.07.17, שוב התכתב המערער עם הסוכנת ב"ווטסאפ"; שאל אותה אם היא רוצה **"ללכת לצימר לשעתיים-שלוש"**; אמר לה **"נתרגל אחד על השני"**; והציע לה שיעשה לה מסאז'.

היות ובמעשיו אלה ניסה להטריד מינית קטינה שטרם מלאו לה 15 שנה, הוא הורשע בביצוע 2 עבירות של ניסיון להטרדה מינית של קטין מתחת לגיל 15, לפי סעיפים 5(א) ו-3(א)(6)(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1997.

על המערער הוגשו שלושה תסקירים מטעם שירות המבחן מהם ניתן ללמוד, כי הוא כבן 35, נשוי מזה 11 שנה למורה ואב לשני ילדים בני 9 ו-8, כאשר ניסיונות להרחיב את המשפחה בשנה וחצי האחרונות, לא עלו יפה. סיים 12 שנות לימוד, והחל לעבוד תחילה במפעל רותם, לאחר מכן כנהג משאית, ובשנתיים האחרונות עבד כאיש תחזוקה בבי"ס. מאז הקורונה עובד באופן חלקי, וצבר חובות מרובים. ביחס לעבירות נשוא כתב האישום, המערער הודה בביצוען:

"לדבריו, בתחילה נכנס לצ'ט בזמן שבילה עם חברים לצרכי בילוי ועל מנת לשוחח עם בחורות. לדבריו, במשך כשבוע הוא גלש בצ'ט. ציין כי הוא החל שיחה אשר הייתה בעלת תוכן מיני אולם מאחר ויש בצ'ט מתחזים הוא היה סבור כי הוא משוחח עם גבר. מסר כי בהמשך כאשר צפה במצלמה נוצר אצלו הרושם שהוא מדבר עם בחורה בגירה כבת 30. לדברי פ' הוא נסחף בשיח זה למרות שבינו לבינו הבין כי התנהגותו בעייתית. פ' שב ושלל כוונה לפגוע בקטינה או כוונה לקיים מפגש עמה. כן שב ושלל משיכה מינית כלפי קטינות".

נוכח הסכמתו של המערער להשתלב בהליך טיפולי, נדחה הדיון מעת לעת, כאשר בתסקיר האחרון מיום 18.05.21, צוין:

"באשר לעבירה המיוחסת לפ' כאמור התרשמנו כי העבירה נעברה על רקע רצונו של פ' לזכות בתחושות של אהדה ושייכות של הקבוצה החברתית שלו. בנוסף, התרשמנו מקושי שלו להתמודד במצבים של ריקנות, שגרה בזוגיות, שעמום ועוררות מינית אשר הובילו אותו לשימוש במדיה הווירטואלית על מנת להשיג תחושות של ריגוש.. ייתכן כי פנייתו למדיה זו קשורה גם בניסיונותיו לחזק דימויו העצמי גברי אשר נפגע בעקבות קשייו שלו ושל אשתו להביא ילדים נוספים לעולם.

ממידע מאת גורמי הטיפול במכון "פאדי" עולה כי פ' שולב במכון החל מחודש דצמבר 2020. פ' משולב מזה כחצי שנה בטיפול פרטני. בנוסף, מזה חודש ימים הוא משולב בטיפול קבוצתי לדוברי השפה הערבית... פ' משתף פעולה... בשלב זה פ' ממעט להביא את עולמו הזוגי...גורמי הטיפול רואים בחיוב את שיתוף הפעולה שלו וממליצים על המשך השתלבותו בטיפול קבוצתי ופרטני...".

לאחר ששירות המבחן העריך, כי למערער "קושי בוויסות רגשי במצבים בהם הוא חש תחושות ריקנות, שעמום, שגרה בזוגיות ובמצבים בהם הוא חווה עוררות מינית"; אולם לאור שיתוף הפעולה החיובי שלו בהליך הטיפול בו הוא משולב מעל חצי שנה; ההמלצה הייתה להעמיד את המערער בצו מבחן למשך שנה וחצי, כדי שימשיך את הטיפול שהחל במכון "פאדי". שירות המבחן הוסיף, כי ענישה מחמירה של מאסר בפועל, גם בדרך של עבודות שירות, תהיה בעלת השלכות הרסניות על עתידו, על משפחתו ועל המשך יכולתו של המערער לפרנס את בני משפחתו. לכן, שירות המבחן המליץ על 300 שעות של צלד מאסר מותנה.

המערער נשלח גם אל הממונה על עבודות השירות על מנת שתוגש עליו חוות דעת, אולם בהתאם להודעה שנשלחה מטעם הממונה מיום 02.11.20, המערער לא התייצב לשני זימונים שנשלחו אל בא-כוחו.

ב"כ המשיבה הדגישה בטיעוניה לעונש את הצורך להגן על שלומם ונפשם של קטינים ומניעת ניצולם, בייחוד במרחב הווירטואלי; עמדה על החומרה המיוחדת בעבירות מין כלפי קטינים, בעיקר לנוכח ההשלכות על המשך חייהם; ציינה את הנזק שעלול היה להיגרם, אם הייתה פנייה מצדו של הנאשם לנערה אמתית; הדגישה את הצורך בהרתעה בעבירות כגון אלה שהן קלות לביצוע; סברה כי יש לקבוע מתחם ענישה הנע בין 7 ועד 14 חודשי מאסר בפועל; וביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.

לעומתה הדגיש ב"כ המערער את נסיבותיו האישיות של המערער, שהוא חסר הרשעות קודמות; ציין, כי אם דבר הרשעתו של המערער יפורסם במגזר ממנו הוא מגיע, הדבר יגרום לנזק תדמיתי קשה לנאשם ולמשפחתו; טען, כי המעשים נשוא כתב האישום לא היו אינטנסיביים, כאשר מדובר בשני מקרים בודדים בתקופה של 20 ימים; כי יש לייחס משקל להליך הטיפול שעבר המערער; כי יש לתת משקל לחלוף הזמן, כ-4 שנים מאז נעברו העבירות; וביקש לחרוג ממתחם הענישה מטעמי שיקום ולאמץ המלצות שירות המבחן למבוגרים.

הנאשם אמר, טרם גזירת עונשו, כי הוא מצטער על המעשים.

ביהמ"ש קמא בחן בגזר דינו את נסיבותיו האישיות של המערער בהתאם לנאמר אודותיו בתסקירים שהגיש עליו שירות המבחן; עמד על טיעוני הצדדים; ציין את חומרת עבירות המין שמבוצעות במסגרת האינטרנט בכלל, ואת חומרת העבירות שביצע המערער בפרט; סקר את הפסיקה הרלבנטית וציין, כי ביהמ"ש המחוזי קבע, כי **"ככלל - ירוצה העונש במקרים מסוג זה בין כתלי בית האסורים, שכן, במקרים מסוג זה - המדובר לא פעם בנאשמים בעלי מאפיינים נורמטיביים, והצורך להגן על שלומם הנפשי והפיסי של נפגעי העבירה הפוטנציאליים - קטינים וקטינות - מחייב השתת ענישה מחמירה"**; פסק, כי **"בהתאם לפסיקה שהובאה וכן לקביעותיה האחרונות של ערכאת הערעור; בשינויים המתאימים למקרה דנן, היות שכאן - הועמד הנאשם לדין בגין עבירות בניגוד לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998 ולא בעבירות בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; ניסיונות הפיתוי של מי שנחזית להיות קטינה בת 13; הצעות לקיים מפגשים עמה מחוץ למרחב הווירטואלי; ואף שליחת תמונה של איבר מין; יועמד מתחם הענישה בין 7 ועד 14 חודשי מאסר בפועל"** (ההדגשות במקור - ר.י.כ.); בחן את ההליך הטיפולי שעבר המערער, אך הוסיף, כי **"שיקום אינה מילת קסם אשר פוטרת הנאשם מגמול על מעשיו"**; ולאור חלוף הזמן, אי ההתייצבות בפני הממונה על עבודות השירות, והעדר הרשעות קודמות - דן את המערער בתחתית המתחם שקבע לעונשים המצוינים לעיל.

הטענות בערער

ב"כ המערער בקש לדון את המערער לעונש שיקומי שירוצה בדרך של עבודות שירות וזאת לאור התסקירים החיוביים שהוגשו על המערער המפרטים את ההליך הטיפולי שעבר ("**הבן אדם עבר הליך טיפולי ארוך, השתתף בקבוצות, ההליך הטיפולי שיקם את חייו**") ; ביקש לאבחן מקרה זה מהמקרים עליהם התבסס ביהמ"ש בגזר דינו; סבר שהיה על ביהמ"ש לאמץ את המלצות שירות המבחן לעונש טיפולי-שיקומי; הדגיש את עניין חלופי הזמן וכי העבירות בוצעו לפני כ-4 שנים ובעת שהמערער היה צעיר; טען, כי המערער "**אדם נורמטיבי, עובד למחייתו נעדר עבר פלילי, ואב ל-2 ילדים וכי העבירה בוצעה בטרם הנישואין**". כבר כאן יצוין, כי העבירות בוצעו הרבה לאחר נישואי המערער (אשר נשוי למעלה מ-11 שנה); סבר, כי ביהמ"ש לא נתן את המשקל הראוי לפגיעה האפשרית במערער ובבני משפחתו במידה ויגזר עליו עונש של מאסר; וציין, כי "**המערער ממשפחה בדואית, מסורתית, נטל אחריות מלאה ומביע חרטה עמוקה וכי ההליך המשפטי עבורו מהווה ענישה בפני עצמה לאור פערי החינוך ותרבות במגזר**" ("**כשהבן אדם הולך על עבירות מהסוג הזה על כלא, יוצאת שמועה בשבט זה יכול לפרק את המשפחה, יכול לגרום לאשתו להתגרש ממנו**"). אשר לעבירות עצמן צוין, כי העבירות מהרף הנמוך של עבירות המין ("**עבירת מין מינורית**") ; בוצעו באופן ספונטני ולא מתוכנן; וכי "**מדובר באירועים נקודתיים...**". ב"כ המערער הוסיף, כי בעת הצגת הסדר הטיעון המדינה לא ציינה, כי תעמוד על מאסר בפועל וכי בכל מקרה העבירות לא מצדיקות מאסר מאחורי סורג ובריה ("**השורה התחתונה של הערער, אני חותר למאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות**"). כשנשאל מדוע המערער לא התייצב אצל הממונה, השיב, "**שזה היה בתחילת הקורונה. הממונה ביטל לו פעמיים בגלל הקורונה. נקבעו לו פעמיים וביטלו לו את זה, זה היה בתחילת הקורונה. הזימונים כולם באמצעותי, אני דואג לזימון שלהם, שהם יתייצבו**". גם אשר לקנס טען ב"כ המערער, כי מדובר בתוספת מכבידה לעונש החמור ממילא "**בשים לב לחוסר יכולתו לשלם את הקנס... תוביל לפער לא מידתי ובלתי מוצדק בין מעשיו לבין עונשו... הכספים שהופקדו הינם כספי בני משפחתו**".

לעומתו ביקשה באת כוח המשיבה שלא להתערב בגזר הדין ונטען, כי המשיבה אפילו סבורה שהעונש מקל עם המערער "**בהתחשב בחומרת העבירות, אי לקיחת אחריות על אף שהודה בכתב האישום, כשהוא אומר שהיא בת 30 ולא התכוון להיפגש אתה, אמירות שיש בהן חזרה מהודאתו, ובטח לא לקיחת אחריות. עשה חסד בית המשפט שמיקם אותו בתחתית המתחם**". והוסיפה, כי "**אנו סבורים שהמערער נהנה מן ההפקר, ויוחסו לו עבירות קלות בהרבה ממה שהיה ראוי ונכון לייחס לו כפי שאנו עושים זאת היום**", כאשר בסופו של דבר, ההחמרה בענישה בעבירות כמו אלה שעבר המערער "**באה לידי ביטוי בשלל הערכאות, ולכן אנו מבקשים להותיר את העונש על כנו**".

דין והכרעה

ב"כ המערער טען, כי המערער הודה והביע חרטה כנה על מעשיו, אלא שכבר מתסקיר שירות המבחן ומהתיאור של המעשים שניתן על ידו לקצין המבחן ניתן לראות, כי המערער לא באמת מבין את חומרת המעשים ולא באמת מפנים את הפסול שבהם. כך, המערער ציין בפני שירות המבחן כי גלש בצ'ט על פני שבוע בלבד, בעוד מדובר בתקופה העולה על שלושה שבועות; תירץ את מעשיו בכך שתחילה חשב שמדובר בגבר ואח"כ כי מדובר באישה בת 30, בעוד הסוכנת ציינה במפורש **בתחילת השיחה הראשונה**, כי היא בת 13.5 והמערער הודה בעובדה זו שצוינה במפורש בכתב האישום; ואף שלל כל כוונה לפגוע בקטינה או לקיים עמה מפגשים, בעוד שהודה בכך שידע שהוא משוחח עם קטינה

ואף הודה בכך שצוין בפניה שוב ושוב כי הוא מעוניין להיפגש עמה. התייחסות שכזו למעשים החמורים רחוקה מלהצביע על הפנמה של ממש כנטען הן בתסקיר והן בטיעוני הסנגור. נהפוך הוא, נדמה כי למרות הטיפול אותו עבר המערער, ולמרות הודאתו בכתב האישום, הוא עדיין מחפש תירוצים להתנהגותו, מפחית מחומרת המעשים ולא מבין עד כמה התנהגותו יכולה להיות פוגענית לו באמת הייתה קטינה מן העבר האחר של המקלדת. משכך, גם ההמלצה שניתנה על ידי שירות המבחן אינה יכולה, גם ללא הנימוקים הנוספים עליהם נעמוד להלן, להתאים למקרה שבפנינו.

אשר לטענה, כי המשיבה מנועה מלבקש עונש של מאסר בפועל שכן בהצגת הסדר הטיעון לא ציינה עניין זה במפורש, יוער, כי אכן, נציגת המשיבה לא הודיעה מראש מה עמדתה העונשית ו"רק" ציינה בעת הוצג הסדר הטיעון, כי לאחר שיוגש תסקיר מטעם שירות המבחן, הצדדים יטענו לעונש כאשר "**אין הסכמה עונשית**". די בדברים אלה כדי לאפשר לתביעה לבחון את עמדתה העונשית, בין למאסר בפועל ובין לכל עונש אחר, ואין כל חובה על המדינה להגביל עמדתה טרם יוצגו בפניה כל הנתונים הרלבנטיים. ואין לשכוח, כי כתב האישום האמור היה בין כתבי האישום הראשונים שהוגשו בפרשייה, וכי הפסיקה של ערכאת הערעור, אשר כיוונה את הענישה הראויה בעבירות אלה, התפתחה עם הזמן והתביעה פסעה בעקבות פסיקה זו בטיעוניה, ממש כמו ביהמ"ש קמא.

ההתייחסות של ב"כ המערער, בשם מרשו, אל מעשיו של המערער כאל מעשים "מינוריים", ספורדיים שבוצעו ללא תכנון, אף היא מעידה על היעדר הפנמה של חומרת המעשים. המערער, כבן 35, יצר קשר באמצעות מספר תוכנות באינטרנט, עם מי שהוא סבר שהיא בת 13.5, בשתי הזדמנויות שונות ובמרחק של כ-3 שבועות בין האירועים. בשיחותיו, הציע לבת שיחו, שכאמור, סבר שהיא קטינה כבת 13.5, הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני והתייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותה, תוך שימוש במילים בעלות אופי מיני בוטה. כך, שאל אם היא בתולה; אמר לה שיבוא לבדוק בעצמו ("**אני בא לבדוק**", "**אם את בתולה או לא**", "**אני אבדוק מכניס אצבע**"); אמר לה מספר פעמים ש"**בא לי לתת לך למצוץ לי ממש**" או מילים דומות (כגון "**רק פינוק כפרה בלי סקס סקס**"); הציע לה מספר פעמים להיפגש עמו ושבמפגשים "**אני אפנק לך שני חורים**"; ובשלב כלשהו, אף שלח לה תמונה של איבר מין. מעשים אלה, רחוקים מלהיות מינוריים, וצודקת באת כוח המשיבה, כי בימ"ש קמא עשה חסד עם המערער כאשר מיקם את עונשיו בתחתית המתחם שקבע.

אין ספק כי מעשי המערער מכוערים ביותר. במקום אחר כבר כתבנו (בהרכב שונה של בימ"ש זה, ובמסגרת עפ"ג 27720-12-19 **מדינת ישראל נ' טל דה-ליון**, פס"ד מיום 29.01.20) בכל הנוגע לחומרתן של עבירות המין המופנות כלפי קטינים, ואלה המבוצעות באינטרנט בפרט, כי הן פוגעות באופן קשה בשלומם הגופני והנפשי של הקטינים, בכבודם, באוטונומיה שלהם על גופם, בתמימותם, ביכולתם לתת אמון באחר, ובתחושת הביטחון שלהם, ובהתאם נקבע בפסיקה, כי יש לנקוט במקרים אלה במדיניות ענישה מחמירה.

בעניין עפ"ג 49638-01-20 **לוי נ' מדינת ישראל** (מיום 15.06.20) הוספנו וציינו, כי ההתפתחות הטכנולוגית המואצת שהתרחשה בשנים האחרונות, שהביאה עמה גם את התגברות השימוש באינטרנט ובתוכנות שונות ונגישות המאפשרות יצירת קשר ללא צורך בידע טכנולוגי מיוחד, גם הביאה עמה התרבות של מעשים פליליים במרחב האינטרנטי, בין היתר לשם ביצוע עבירות מין בקטינים. לפיכך, מאחר שמדובר בעבירות שהן קלות מאד לביצוע וקשות לאיתור, החלה המשטרה, בין היתר, בהפעלת סוכנים משטריים לאיתור עברייני מין הפוגעים בקטינים ברשת, כפי שנעשה גם בעניינו.

בחלק גדול מהמקרים, אף זאת כמו גם בענייננו, נותרות העבירות ב"מרחב הווירטואלי", גם אם הייתה בקשה למגע ב"עולם האמיתי", אך הפגיעה בקרבן נעשית תמיד בעולם האמיתי, גם ללא מפגש פיזי עם הפוגע. במקרים אלה דווקא הפוגע הוא שמרגיש מוגן; הוא זה אשר יכול להסתתר מאחורי האנונימיות שמאפשר האינטרנט, כאילו יש במרחק ובהעדר המגע הפיזי הישיר, כדי לנקות אותם מהמעשים החמורים שהם מבצעים בחסות הרשת, ולהותיר אותם "אנשים נורמטיביים", לפחות בעיני עצמם. כך, כזכור, גם חש המערער שבפנינו, כפי שצוין במפורש. במקרים וירטואליים אלה, משכנע העברין את עצמו, כי בצד השני של המסך אין באמת דמות בשר ודם שיכולה להיפגע; אולם, הפגיעות הנפשיות שנגרמות לקורבנות הקטינים כתוצאה מביצוע עבירות מין חמורות בהם, תוך חדירה באמצעים פשוטים ביותר למרחב הפרטי שלהם, בתוככי ביתם מבצרם, תוך ניצול גילם, תמימותם והמורכבות הסוערת המאפיינת ממילא את גיל ההתבגרות - אינן וירטואליות כלל והעובדה שהעבירות בוצעו במרחב הווירטואלי, כאשר ישנו ריחוק טכנולוגי בין העברין לקרבן, אינה מהווה נסיבה לקולא (ר' לעניין זה, בין היתר, ע"פ 3576/14 מניס נ' מדינת ישראל, מיום 29.2.16; ע"פ 538/13 סבח נ' מדינת ישראל, מיום 26.12.13; ע"פ 6703/13 כהן נ' מדינת ישראל, מיום 16.1.14).

המשטרה משקיעה מאמצים רבים לעצור את עברייני המין הפועלים ברשת, כאשר לרוב מדובר בעבריינים בעלי אפיון דומה לזה של המערער שבפנינו: בחסרי עבר פלילי, בעלי משפחות, אשר עובדים לפרנסתם ולפרנסת משפחתם. נסיבות אלה שצוינו על ידי ב"כ המערער, אינן ייחודיות למערער, ובכל מקרה אין בהן כדי להטות את הכף לטובת הקלה בעונשו; ובוודאי שאין בהן כדי להצדיק ירידה אל מתחת למתחם העונש שנקבע משיקולי שיקום.

כן, לא מצאנו כל ממש גם בכל הנוגע לערעור שהופנה כנגד גובה הקנס, וזאת בין היתר לאור סכומי הקנסות שהוטלו במקרים דומים (ראו, לדוגמה, עפ"ג 27720-12-19 מדינת ישראל נ' טל דה-ליון, מיום 29.01.20, שם הוטל קנס של 15,000; עפ"ג 24914-10-19 מדינת ישראל נ' בנימין סתיו, מיום 12.02.20, שם הוטל קנס של 25,000; ועפ"ג 49638-01-20 ליאור לוי נ' מדינת ישראל, מיום 15.06.20, שם הועמד הקנס על 5,000 ₪). אכן, הקנס בשיעור של 8,000 ₪ אינו קל, אך אינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור.

סוף דבר

מתוך כל האמור לעיל, ולאור חומרת המעשים; ההפנמה החלקית של המערער למרות ההליך השיקומי שעבר; ולאור הפסיקה הנוהגת ואשר פורטה בגזר דינו של ביהמ"ש קמא, הרי שהעונש שנגזר על המערער, גם אם אינו קל בהתחשב בעבירות שיוחסו למערער, הרי שהוא ראוי בנסיבות העניין.

יש לזכור כי מדובר בעבירות מין, שגם אם בוצעו ללא מגע פיזי, מחייבות ענישה של ממש. הקלות שבה ניתן לבצע עבירות, כאשר התוקף פועל מביתו ומתחבא מאחורי המקלדת; הקושי בגילוי עבירות אלה; הריחוק מהקרבן המאפשר גם ריחוק נפשי של העברין; והפגיעה הנפשית הקשה שעלולה להותיר צלקות עמוקות בנפשו של הקרבן, מחייבים מענה עונשי שבדרך כלל יכלול מאסר מאחורי סורג ובריה.

אשר על כן, הערעור נדחה.

המערער יתייצב לתחילת ריצוי עונשו בכלא "דקל" שבמתחם כלא באר-שבע בתאריך 08.05.22 בשעה 08:00.

מומלץ למערער לבצע מיון מוקדם.

ניתן היום, י"ג אדר ב' תשפ"ב, 16 מרץ 2022, במעמד הצדדים.

דניאל בן טולילה שופט

יואל עדן, שופט

**רויטל יפה-כ"ץ,
נשיאה
אב"ד**